

MONUMENT AL MIL·LENARI DE MOLLET DEL VALLÈS

Cesc Bas

Un bon os, el que se'm plantejava. Explicar el Mil·lenari del poble no era gens planer, al meu entendre.

Feixuc per la *transparència* que li calia, i, per tant, *respectuós* i amb capacitat d'*anàlisi*. D'altra banda *monumental*, sense caure en el *pamfletisme*, i *entenedor*, sense menysprear la *bellesa*. I, per arrodonir-lo, *simbòlic* i *satisfactori* per als altres com a espectadors i per a mi mateix com a creador.

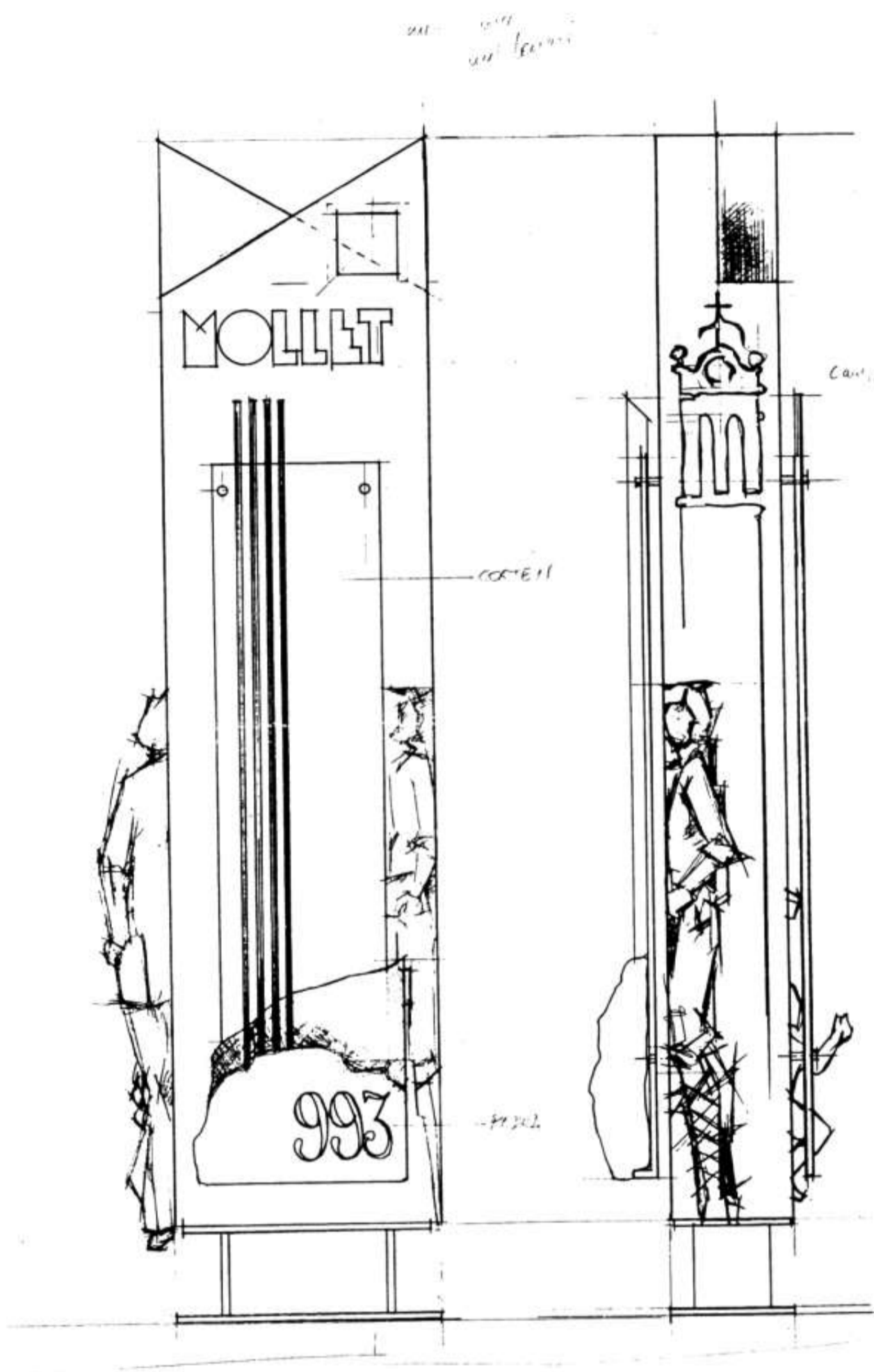
Dels condicionaments habituals no calia ni parlar-ne, com l'enclau, els materials, les dimensions, el preu. S'havia de comptar tot.

Calia afegir elements nous al projecte. Elements que fins fa pocs anys cap escultor no s'havia ni plantejat, com materials sense manteniment, amb relativitat de costos i economia de pes, de llarga durada sense que haguessin de necessitar treballs de restauració. I un darrer component, i potser el més important, que fos invulnerable a l'agressió, no tan sols dels elements meteorològics i ambientals, sinó de l'element humà, el més corrossiu de tots.

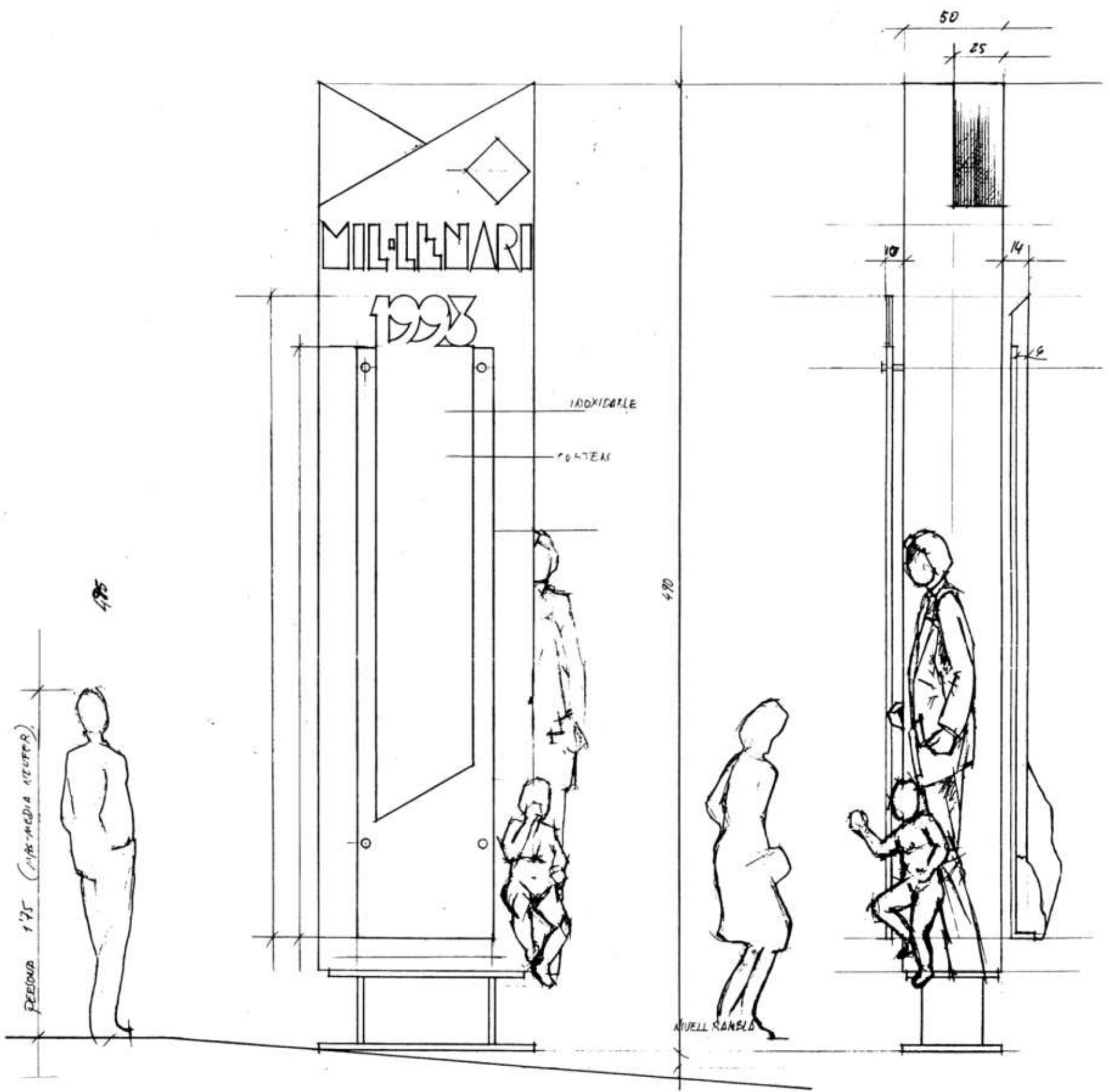
Calia, doncs, com un alquimista, començar a barrejar tots els components a la recerca d'un producte final idoni.

Com a gènesi del treball, podíem partir d'una data, el 993, símbol de l'assentament de primers pobladors, coincidint en el temps amb la fundació o el naixement de Catalunya com a nació.

Una gran pedra, com a element de construcció, podria ser el primer element en el conjunt. Amb pedres fem murs, amb murs cases i amb cases pobles. Ja tenia un primer element. Els altres podien ser el passat (la pedra), el present i el futur. Tres fites en la història d'un poble.

Alçats del monument al Mil·lenari.

ESCALA 2/20
 BAS-MAIG 93

Un prisma central podia servir de suport a tot el conjunt d'idees disperses encara; un prisma rematat a la seva part superior per dues puntes oposades, que visualment representaven una «M».

D'un passat agrícola, remuntant-nos mil anys enrera, en el fons de la nostra història, a un present de modernitat, sense oblidar que els pobles els fan els homes i les dones.

Tenia ja dos elements més: l'home del passat, refós dins del prisma central, com un personatge llunyà que ve des dels nostres orígens. I la pedra, com a símbol de l'esforç, suport de les quatre barres de la nació mare i que té un rovell antic i també simbòlic.

La modernitat havia d'adquirir un altre caràcter. Parlar del present podia fer-se també a través de l'home, encara que en una altra actitud: la del present palpable, que surt d'aquell mateix origen que és el prisma central.

Un home en actitud decidida a avançar amb un llibre a la mà, com a símbol d'una cultura que ens ajudarà a seguir endavant.

Els dos personatges ocupaven dues arestes oposades en el conjunt, però la pedra i el rovell de la catalanitat els fonien en un objectiu comú: el futur.

El futur, una nena en actitud joganera, quasi fugint del prisma central com a símbol d'esperança, de fe en un futur simbolitzat per un «1993» inoxidable i brillant, sobre una base rovellada de passat, simbòlica primera pedra que comença amb aquesta data: 993.

En maquetar acabariem de dir-ne altres aspectes, alguna llegenda, algun símbol més complementarien l'explicació.

La resta ja la diria la «vox populi», per a ells es feia.